

‘Ik heb een hekel aan het beschrijven van bloederige moordscènes’

19 februari 2007 | Interview

Als vanouds speelt de nieuwe detective van Donna Leon zich af in Venetië en opnieuw heeft commissario Guido Brunetti de hoofdrol. Een gesprek over inspiratie, kookboeken en de krenten uit de pap. “Ik heb van Guido de man gemaakt die ik zelf zou willen hebben.”

“Ik heb geen enkele ambitie op welk vlak dan ook”, vertelt Donna Leon (64), terwijl ze een grijze lok achter haar oor stopt. “Ik wil gewoon gelukkig zijn en een leuk leven hebben. Vijftien jaar lang heb ik Engelse les gegeven op elk denkbaar continent totdat ik begin jaren tachtig negen maanden in Saudi Arabië terechtkwam. Dat was zo’n afschuwelijke en vernederende ervaring dat ik besloot te stoppen met zwerven over de wereld en nooit meer iets wilde doen wat ik niet leuk vond.”

Ze verhuisde naar Venetië omdat haar beste vrienden daar wonen en ‘het één van de mooiste plekken op aarde is’. Bij toeval werd daar commissario Guido Brunetti geboren, de complexe en fascinerende hoofdpersoon uit haar boeken. “Samen met een bevriende dirigent en zijn vrouw filosofeerden we in de kleedkamer van operahuis La Fenice over de moord op een andere dirigent. Hoe we dat zouden aanpakken, waar en wanneer. Opeens dacht ik: dit is een geweldig idee voor een moordboek.”

Dus schreef Donna een boek. Het manuscript lag twee jaar in een la totdat een vriend haar wakker schudde. “Als ik zeg dat ik geen ambities heb, dan meen ik dat. Die vriend pushte me zo erg dat ik het verhaal uiteindelijk naar een Japanse boekenwedstrijd stuurde. En tot mijn grote verbazing won ik.” Een tweejarig boekencontract volgde en al snel gingen de avonturen van commissario Brunetti de hele wereld over. In elk nieuw boek leren lezers meer over zijn achtergrond, familie en vrienden.

“Guido is anders dan de gewone helden uit misdaadromans”, vertelt Donna. “Hij is belezen, een trouwe echtgenoot, rijdt geen auto en verlaat Venetië zelfs niet voor een vakantie. Toen ik zijn karakter bedacht, wist ik dat ik een zekere tijd met deze man zou moeten doorbrengen. Dus maakte ik van hem de man die ik graag zou willen hebben. Ik heb het niet zo op mannen die schreeuwen en seksistische grappen maken en voetbal kijken. Ik hou van geciviliseerde mensen – zoals Guido en zijn vrouw Paola.”

In Donna’s nieuwste boek *Duister glas* onderzoeken Brunetti en zijn assistent Vianello een moord op het mysterieuze eiland Murano, de thuisbasis van de wereldberoemde glasfabrieken. “In eerste instantie wilde ik een ecologisch boek schrijven, maar het eindresultaat was zo ontzettend saai dat ik behalve de twee hoofdpersonen alles heb weggegooid. Ik ben opnieuw begonnen met schrijven en zoals dat bijna altijd gebeurt, kwam er als vanzelf een *who dunnit*-verhaal uit.”

Zoals in de voorgaande zestien boeken bereidt Brunetti’s vrouw Paola ook in *Duister glas* weer de heerlijkste maaltijden en snuift hij veel sfeer op: in de cafés die hij bezoekt, in de glaswerkplaatsen, bij de getuigen. “Ik heb een hekel aan het beschrijven van geweld en bloederige moordscènes – dat heb ik twee keer met veel moeite gedaan omdat het voor het verhaal noodzakelijk was”, legt Donna met een moeilijk gezicht uit. “Maar sfeerbeschrijvingen zijn heerlijk om te doen – dat zijn de krenten uit de pap.”

De schrijfster beschrijft de uitgebreide lunches en diners van Brunetti zo levendig dat ze al tientallen keren is gevraagd om een kookboek te schrijven. “In 2008 is het eindelijk zo ver. Dan ga ik samen met een kok een kookboek schrijven met daarin de recepten van de gerechten die Brunetti eet. Ik vind het leuk om te schrijven over Italiaans voedsel. Italianen

zien het als hun plicht om twee keer per dag goed te eten. Ze kunnen perfect koken en gebruiken alleen de beste en meest verse ingrediënten.”

De Italianen zelf krijgen niet de kans om mee te genieten van de recepten. “Ik wil absoluut niet dat mijn boeken in het Italiaans worden vertaald”, zegt Donna vastberaden. “Ik leid een heel aangenaam leven in Venetië. Niemand weet dat ik bekend ben en dat mijn boeken in twintig landen worden uitgebracht. De postbode en de vuilnisman spreken me bij mijn voornaam aan. Als mijn boeken in het Italiaans worden vertaald, zullen de mensen in Venetië me anders gaan behandelen. Dat wil ik niet hebben.”

Wil ze het succes van haar boeken dan niet delen met de mensen om haar heen? Schouderophalend: “Ik ben niet uitzonderlijk trots op mijn boeken. Ik heb mijn doctoraalscriptie geschreven over Jane Austen en een groot deel van mijn leven besteed aan het ontleden van boeken van Dickens, Goethe, Shakespeare en andere grote schrijvers. Het zou belachelijk zijn om te beweren dat mijn boeken van hoogstaand literair niveau zijn. Het zijn prima misdaadboeken, maar ik ken mijn plaats.”

Wat niet wil zeggen dat ze niet geniet van het schrijven. “Ik vind het heerlijk om te doen en hoop dat er nog veel meer Brunetti komt. Soms vragen journalisten me: is het niet vreselijk zwaar om elk jaar weer een nieuw boek over de commissario uit te brengen? Maar dat is één pagina per dag! Sommige maanden werk ik helemaal niet, want als ik eenmaal bezig ben komt de inspiratie vanzelf. Zonder enige moeite. Zolang het leuk blijft en het schrijven me aan het lachen maakt, zal ik er zeker niet mee stoppen.”